

Hồi 501

Tiền lộ gian nan

Kỳ Binh hiệu từ Vạn Hà tiến vào eo biển, thẳng tiến đến Hải Diêm. Đoàn Vạn Hà này rơi vào tay Lưu Dụ khiến cho Thiên Sư quân nhất thời không đủ sức phản công lại được.

Trên đài chỉ huy, Yến Phi, Lưu Dụ và Đồ Phụng Tam bàn luận về vấn đề lương thực vật tư. Yến Phi nói: "Năm xe hoàng kim đã đến Biên Hoang Tập, chỉ cần các người lấy Thọ Dương làm cơ sở, đến các thành trấn bị phong tỏa ở đầu nguồn mua lương thực, sau đó dùng chiến thuyền theo Hoài Thủy ra biển vận chuyển đến đây, như vậy là đã giải quyết được vấn đề thiếu lương rồi".

Lưu Dụ vui vẻ nói: "Đó chính là dự tính của chúng ta, Âm Kỳ đã khởi hành đến Thọ Dương rồi, Văn Thanh sẽ phối hợp với y".

Yến Phi cười nói: "Nghe giọng điệu của Lưu gia, mối quan hệ với đại tiểu thư dường như đã phát triển hơn một bước rồi".

Lưu Dụ ngượng ngùng: "Người lại cười ta rồi".

Yến Phi chúc mừng: "Cung hỉ, cung hỉ".

Đồ Phụng Tam chuyển sang vấn đề khác: "Lần này đối đầu với Tôn Ân, Yến huynh nắm chắc được bao nhiêu phần?".

Yến Phi đáp: "Đó chính là vấn đề làm cho ta đau đầu, nhưng các người không cần lo lắng cho ta, hy vọng có thể đuổi kịp các người cùng lên Quảng Lăng".

Đồ Phụng Tam nói thẳng: "Đối với đề nghị Bắc phản lần này của Lưu soái, thật ra ban đầu trong lòng ta cũng còn rất nhiều nghi hoặc, nhưng nếu có Yến Phi người trợ giúp thì là một chuyện hoàn toàn khác. Nói đến sức hiệu triệu thì Yến huynh quả thật không dưới tài Lưu soái đâu".

Yến Phi mỉm cười: "Đồ huynh không cần dắt vàng lên mặt ta đâu".

Lưu Dụ hỏi: "Yến huynh hay là trước tiên đến Hải Diêm nghỉ ngơi một ngày rồi hãy đi tiếp đến Ông Châu được không?".

Yến Phi đáp: "Thời gian quý giá, đến Hải Diêm ta lập tức ngồi thuyền đến Ông Châu ngay, nếu các người ở lại Hải Diêm một ngày rồi mới lên đường, ta nói không chừng sẽ đuổi kịp các người đó".

Sau khi ước hẹn đường đi và thời gian xong, Lưu Dụ nói: "Ta lần này đến Hải Diêm là để từ biệt với Văn Thanh, mặt khác là để sắp xếp nhân sự ổn thỏa, giao quyền chỉ huy quân đội sau khi ta đi, thì mới an tâm được".

Đồ Phụng Tam nhắc nhở gã: "Phải lưu tâm đến tên Lưu Nghị, hắn vốn không phục cho Tiểu Ân là người mới đến đi chỉ huy Bắc Phủ binh đâu".

Lưu Dụ đáp: "Ta vốn muốn dẫn Lưu Nghị theo nhưng lại sợ hắn giở trò, nên chỉ đành dùng thủ đoạn thôi".

Yến Phi lấy làm lạ: "Vấn đề nhân sự khó khăn như vậy có cách nào giải quyết không?".

Lưu Dụ đáp: "Cái đó gọi là thủ đoạn chính trị. Trên danh nghĩa, ta giao cho Chu Tự thay ta giữ vị trí thống soái. Cấp bậc của Chu Tự hơn Lưu Nghị ít nhất là hai cấp, luận về thâm niên Lưu Nghị không thể nào so được với Chu Tự, do đó, sự an bài của ta sẽ không bị ai dị nghị cả. Nhưng thực ra, người chỉ huy chính là Tiểu Ân, quyền lực của hắn đều do Chu Tự ban cho cả".

Đồ Phụng Tam chau mày: "Chu Tự chịu giúp chúng ta việc lớn này hay sao?".

Lưu Dụ mỉm cười: "Chỉ cần Chu Tự nhận thấy ta là chân mệnh thiên tử thì chuyện gì y chẳng chịu giúp ta chứ? Hiểu rõ chưa?".

Yến Phi chợt nảy sinh một cảm giác khó mà hình dung nổi.

Lưu Dụ cuối cùng đã hoàn toàn trưởng thành rồi. Tự tin, quả đoán, gã lại còn có thêm bản lãnh siêu phàm có thể nhìn xuyên suốt và hiểu rõ thuộc hạ. Gã hồi phục lại từ trong khổ nạn, bởi vì khoảnh khắc mà gã trông đợi nhất vẫn còn ở phía trước, do đó gã đã tiến nhập vào một trạng thái hoàn toàn khác hẳn.

Yến Phi từng cùng Lưu Dụ trải qua thời khắc đau khổ nhất của gã, chính là lúc Vương Đạm Chân chẳng khác gì một món hàng giao dịch được đưa đến Kinh Châu, nhưng Yến Phi cũng biết mình cũng sẽ cùng Lưu Dụ trải qua thời khắc huy hoàng nhất, chính là lúc Hoàn Huyền bị Hậu bối đao của Lưu Dụ chém chết. Đó cũng chính là giây phút Lưu Dụ trở thành người có quyền lực lớn nhất ở phương Nam.

Sự quật khởi của Lưu Dụ chính là đại biểu cho sự quật khởi của bình dân áo vải ở phương Nam, phá vỡ sự lũng đoạn về mặt chính trị của cao môn thế tộc đảng sau chế độ Cửu phẩm trung chính thực thi từ thời Hán mạt.

Đồ Phụng Tam thở dài: “Hiểu rồi! Yến huynh có cảm thấy Lưu soái của chúng ta càng lúc càng lợi hại không?”.

Lưu Dụ hoan hỉ nói: “Cái mà các người gọi là lợi hại chẳng qua là bị ép tới đường cùng mới nảy ra thôi”.

Gã quay sang Yến Phi: “Hiện tại Lưỡng Hồ bang có phải do Doãn Thanh Nhã đảm trách không?”.

Yến Phi gật đầu: “Tạm thời đúng là như vậy”.

Đồ Phụng Tam thắc mắc: “Địa vị của Doãn Thanh Nhã trong Lưỡng Hồ bang tuy cao, nhưng lại không có kinh nghiệm và bản lãnh lãnh đạo bang chúng, nàng chỉ là một cô gái yếu đuối, làm sao mà có thể trấn áp được đám bang chúng cứng đầu đó chứ?”.

Yến Phi đáp: “Câu hỏi này cần phải trả lời dưới nhiều phương diện khác nhau. Hiện giờ người trong Lưỡng Hồ bang chỉ có hai lựa chọn, một là đầu hàng Hoàn Huyền, hai là báo thù cho Nhiếp Thiên Hoàn. Theo ta thấy, chẳng ai sẽ đầu hàng Hoàn Huyền đâu, bởi vì Nhiếp Thiên Hoàn bị hại đã khiến cho Hoàn Huyền trở thành một kẻ bội nghĩa bội tín trong lòng của toàn bộ bang chúng Lưỡng Hồ bang, thử hỏi ai mà muốn bán mạng cho một kẻ như vậy chứ? Thứ nhì là bang chúng đều xuất thân từ giới bình dân, chẳng có chút hảo cảm nào đối với cao môn đại tộc cả, bọn họ vốn là bị bọn cao môn đại tộc ép bức giày xéo đến mức phải đi làm trộm cướp. Xuất thân của bọn họ đã quyết định lập trường đối địch đối với Hoàn Huyền rồi. Điểm cuối cùng và cũng là quan trọng nhất, Doãn Thanh Nhã đã trở thành lý do duy nhất cho sự đoàn kết của bang chúng Lưỡng Hồ bang. Nàng cũng là cầu nối liên kết Lưỡng Hồ bang cùng với Hoang nhân chúng ta và Lưu gia người. Chỉ có Lưu gia người mới có thể giúp cho bang chúng Lưỡng Hồ bang có hy vọng vào tương lai mà thôi”.

Đồ Phụng Tam tiếp: “Nhờ Yến huynh phân tích, tình hình của Lưỡng Hồ bang lập tức rõ ràng ra hẳn. Chỉ cần bọn ta có thể khéo léo vận dụng nhánh kỳ binh Lưỡng Hồ bang này, có thể thu lợi khó mà dự đoán được”.

Lưu Dụ vươn người: “Đêm nay ta rất cao hứng, bởi vì có thể cùng Yến huynh lướt sóng vượt gió trên biển. Thời gian trôi qua thật nhanh, nhìn kìa, đã thấy ánh đèn từ Hải Diêm rồi!”.

Yến Phi cười nói: “Đã đến lúc ta đi Ông Châu rồi, có thể hạ xuống một chiếc khoái thuyền được không?”.

oOo

Hải Diễm thành.

Lưu Dụ tiến vào tiểu sảnh, Giang Văn Thanh tựa như thê tử chờ trượng phu quay về, tiến ra nghênh đón rồi giúp Lưu Dụ cởi áo ngoài, sau đó phục thị gã ngồi xuống rồi dâng trà nóng.

Lưu Dụ hạ chung trà xuống, âu yếm liếc nhìn mỹ nữ đang ngồi bên cạnh: “Hoàng hôn ngày mai ta và Phụng Tam sẽ lên đường quay về Quảng Lăng”.

Giang Văn Thanh thân hình run rẩy, thất thanh kêu lên: “Cái gì?”.

Lưu Dụ kể lại tường tận tình thế hiện tại và lý do phải quay về Quảng Lăng, lại chỉ ra Yến Phi sau khi giải quyết xong Tôn Ân sẽ tham gia hành động của bọn họ. Cuối cùng gã nói: “Hy vọng Văn Thanh hiểu rõ, nếu bọn ta cứ giằng co mãi với Từ Đạo Phúc ở đây thì sẽ mất đi thời cơ tốt nhất để tiêu diệt Hoàn Huyền. Một khi để Hoàn Huyền đứng vững ở Kiến Khang, khống chế Dương Châu, thiên hạ phương Nam này đã nằm trong tay Hoàn Huyền rồi. Ta tuyệt không để tình huống này xảy ra được”.

Giang Văn Thanh cúi đầu: “Muội hiểu rồi! Lưu soái cứ yên tâm đi đi!”.

Lưu Dụ cứ nghĩ sẽ phải tốn nhiều công phu mới thuyết phục được Giang Văn Thanh lưu lại Giang Nam, không ngờ lại dễ dàng được nàng đồng ý như vậy, vui sướng nhẩy bật dậy ôm chầm lấy nàng: “Đại tiểu thư có muốn gả cho một tên quê mùa cục mịch như ta không?”.

Giang Văn Thanh xấu hổ giấu mặt vào vai gã, thân hình run rẩy.

Lưu Dụ cười ha hả: “Đại tiểu thư nếu không phản đối thì Lưu Dụ ta xem như là nàng đáp ứng rồi đó”.

Giang Văn Thanh hậm hực cắn mạnh một cái vào vai gã.

Lưu Dụ đi thẳng vào phòng ngủ, ôm nàng đặt xuống giường, để nàng rúc vào trong lòng, gã thỏa mãn thở dài: “Văn Thanh đừng nghĩ là ta mạo hiểm tính mạng đến Quảng Lăng lần này, thật ra ta hoàn toàn nắm chắc sự tình. Bởi vì quan hệ với Huyền soái, Bắc Phủ binh chẳng ai ưa thích Hoàn Huyền, nếu Lưu Lao Chi đã sai lại thêm sai, cam nguyện làm chó săn cho Hoàn Huyền thì sẽ mất hết lòng tin của binh tướng Bắc Phủ binh, cơ hội của bọn ta đã đến rồi”.

Giang Văn Thanh dụi dụi nói vào tai gã: “Chỉ có điều huynh ngàn vạn lần đừng có lơ lỏng, có Ma môn nhúng tay vào, Hoàn Huyền nhất định đã có kế hoạch hoàn chỉnh để giải trừ uy hiếp của Bắc Phủ binh các người”.

Lưu Dụ đáp: “Ta vốn hết sức lo lắng thủ đoạn của Ma môn, nhưng đã có Yến Phi ở bên cạnh, dẫu có dốc hết cao thủ của Ma môn ra cũng không làm được gì bọn ta đâu”.

Giang Văn Thanh dịu dàng: “Để huynh đi Quảng Lăng cũng có điều kiện đó, tương lai lúc quyết chiến với Hoàn Huyền phải để muội ở bên cạnh huynh”.

Lưu Dụ mỉm cười: “Vậy phải xem biểu hiện của muội đêm nay thế nào đã”.

Giang Văn Thanh ngồi thẳng dậy, ôm cổ gã lộ vẻ không hiểu: “Có quan hệ gì đến đêm nay chứ?”.

Lưu Dụ nghiêm mặt: “Đương nhiên là có quan hệ rất lớn. Nếu ta đêm nay thành công làm cho nàng mang thai con của bọn ta, nàng làm sao vác bụng bầu thật lớn mà ra chiến trường chứ?”.

Giang Văn Thanh lập tức mặt đỏ tía tai cúi đầu vào ngực gã.

Lưu Dụ tràn trề cảm xúc nói: “Lưu Dụ ta báo thù cho nhạc phụ là chuyện đương nhiên phải làm, chẳng khác gì Văn Thanh muội đích thân giết chết Hoàn Huyền cả. Bọn ta khổ sở bao năm để đợi giây phút này, cuối cùng cũng sắp đến rồi. Đêm nay bọn ta hãy quên đi tất cả để tận hưởng hạnh phúc phu thê ân ái đi. Lưu Dụ ta lập thế, bất kể tương lai biến hóa thế nào, ta đối với Văn Thanh cũng không hề thay đổi, không phụ tấm lòng ưu ái của Văn Thanh đối với ta”.

oOo

Yến Phi điều khiển con thuyền nhỏ len lỏi như bay giữa biển đêm cuồng nộ, sóng vùi gió dập, coi mặt biển như chốn đồng bằng.

Tâm linh của chàng sáng tỏ, không có chút tạp niệm, Âm thần và Dương thần kết hợp làm một không hề chia cắt.

Đột nhiên một con sóng lớn đẩy bật chiếc thuyền bay vọt lên cao, Yến Phi không kinh sợ mà còn vui mừng, mượn thế phá sóng lướt đi.

Tôn Ân đang đợi chàng, chàng có thể cảm giác được

Sóng biển cuộn cuộn dâng trào tựa như đang bồi bạn với chàng ra trận, khí thế dõng dạc, mặt biển nhấp nhô, sóng vỗ hết đợt này sang đợt khác, Ông Châu hiệu ra trước mắt tựa như đầu của ác thú muốn ngoạm lấy chàng.

Tôn Ân đột nhiên hoàn toàn biến mất trong mạng lưới cảm ứng của chàng, không còn chút dấu vết nào.

Yến Phi không vì vậy mà sợ hãi.

Tôn Ân chẳng những thương thế đã khỏi hẳn mà còn tiến triển thêm một mức nữa, đã dung hợp làm một với lực lượng vô bờ bến của trời đất vũ trụ, đạt đến cảnh giới Thiên Nhân hợp nhất chí cao vô thượng của Hoàng Thiên đại pháp.

Chỗ kỳ quái là vào lúc Tôn Ân biến mất trong mạng lưới cảm ứng, chàng đã nhận ra được tâm ý của lão. Đây chính là cuộc quyết chiến cuối cùng giữa Tôn Ân và chàng, dầu Tôn Ân không có cách nào đoạt được Chí Âm chân khí của chàng, lão cũng cương quyết không để cho chàng sống sót rời khỏi.

Tôn Ân cuối cùng cũng đã nghĩ thông suốt, biết rằng nếu ra quyết tâm thà làm ngọc nát còn hơn ngồi lành mới có cơ hội đoạt được Chí Âm chân khí của chàng, Tôn Ân sẽ không cho chàng cơ hội tiếp tục tinh tiến nữa.

Yến Phi phá lên cười, chiếc thuyền tăng tốc nhắm thẳng đến Ông Châu.

oOo

Sở Vô hạ dịu dàng hỏi: "Tộc chủ đang nghĩ gì vậy?Ồ, tuyệt bên ngoài càng lúc càng dày đặc".

Thác Bạt Khuê ngồi dựa vào gối, ôm lấy thân hình trắng trẻo như bạch ngọc của ả, hai mắt lấp lánh trầm giọng: "Ta đang nghĩ đến chuyện sau khi đánh bại Mộ Dung Thùy".

Sở Vô Hạ ngạc nhiên: "Tộc chủ sao lại rảnh rồi nghĩ đến chuyện quá xa xôi như vậy chứ?".

Thác Bạt Khuê mỉm cười: "Đó là thói quen của ta, bất kể làm chuyện gì, kể cả chuyện nhỏ nhất nhất, đều phải chú ý đến toàn cục".

Sở Vô Hạ đôi mắt lộ ra vẻ mê hoặc, dịu dàng nói: "Người như tộc chủ quả thật là hiếm có, nếu đổi lại là Vô Hạ, trừ Mộ Dung Thùy ra sẽ không để ý đến bất kỳ chuyện gì khác, tộc chủ đúng là một nhân vật phi thường".

Thác Bạt Khuê cúi đầu chăm chú nhìn khuôn mặt ngẩng lên của ả, đáp: "Mấy viên Ninh Tâm đan của nàng quả là hiệu nghiệm kỳ lạ, mười mấy ngày vừa qua tâm thần của ta đạt tới trạng thái chưa từng có, chỉ cần tập trung vào chuyện gì thì có thể hoàn toàn chuyên chú vào việc đó. Khi này cùng vui vẻ với nàng chẳng hề để ý đến thứ gì khác bên ngoài, hưởng thụ khoái lạc nam nữ đến mức cực điểm".

Sở Vô Hạ rúc đầu vào ngực y, vui vẻ nói: “Hy vọng tộc chủ không cần phải dùng thêm một viên Ninh Tâm đan nào nữa”.

Thác Bạt Khuê không đáp lời ả, một hồi lâu sau nói: “Vô Hạ biết chỗ khác biệt lớn nhất giữa Thác Bạt Khuê ta và Mộ Dung Thùy là gì không?”.

Sở Vô Hạ suy nghĩ hồi lâu rồi đành bỏ cuộc: “Hai người khác nhau ở điểm nào?”.

Thác Bạt Khuê lộ vẻ chua xót, chậm rãi đáp: “Vì ta từng trải qua nỗi khổ mất nước, phải đi nhờ vả người khác, khiến ta không ngừng phân tích nguyên nhân thất bại của Thác Bạt tộc. Nếu ta chỉ muốn làm bá chủ trong một thời gian ngắn, thì chỉ cần có binh lực cường đại thì đã quá đủ rồi. Nhưng nếu muốn thống nhất Bắc phương rồi cả thiên hạ, thì ta phải có thủ đoạn chính trị cao minh, sách lược trị quốc lâu dài, mới có khả năng tạo thành đại nghiệp bất hủ, nếu không thì chỉ có nước đi vào vết xe đổ của Phù Kiên mà thôi”.

Sở Vô Hạ thân hình run rẩy, ôm chầm lấy y, gọi khẽ: “Tộc chủ!”.

Thác Bạt Khuê nói: “Phù Kiên sở dĩ có thể thống nhất được phương Bắc là nhờ y dám giao quyền cho người Hán là Vương Mãnh, do đó đã tạo ra một đoạn thành tích huy hoàng từ sau ngày Cự Tấn bại vong. Nếu Vương Mãnh còn sống, thì sẽ không có thất bại nơi Phì Thủy. Từ Vương Mãnh, ta đã học được rất nhiều thứ. Người Hồ bọn ta võ công tuy mạnh, nhưng về việc trị quốc thì phải bái người Hán các ngươi làm thầy”. Tiếp đó y thở dài một hơi.

Sở Vô Hạ lấy làm lạ: “Tộc chủ nói rất đúng, vì sao đột nhiên lại tràn đầy tâm sự như thế? Tộc chủ thử nói ra để Vô Hạ chia sẻ với người đi!”.

Thác Bạt Khuê lộ vẻ suy nghĩ, cười khổ: “Tình huống lúc Phù Kiên quật khởi hoàn toàn khác hẳn với ta hiện giờ, nếu nói về điều kiện thống nhất thiên hạ, y quả thật là hơn ta xa”.

Sở Vô Hạ mắt lộ vẻ băn khoăn, dịu dàng: “Thiếp không hiểu”.

Thác Bạt Khuê trầm giọng: “Hiện giờ các bộ tộc phương Bắc ai nấy cũng đều hiểu rõ muốn sinh tồn và phát triển ở Trung Nguyên nhất định phải học tập văn hóa và đạo trị quốc của người Hán. Về mặt này thì Phù Kiên vượt xa ta, lại có người Hán là Vương Mãnh trợ giúp, chẳng khác nào như hổ thêm cánh, bảo đảm thắng lợi”.

Sở Vô Hạ thở thê: “Thôi Hoàn cũng là một dạng như Vương Mãnh, y cũng chẳng kém Vương Mãnh đâu”.

Thác Bạt Khuê gật đầu: “Thôi Hoàn đúng là nhân tài khó kiếm, hơn nữa y vốn là thế gia chi chủ đứng đầu ở phương Bắc, y chấm trúng ta và chịu làm việc cho ta, chính là phúc đức của Thác Bạt tộc”.

Sở Vô Hạ ngạc nhiên: “Thì ra Thôi Hoành lại có vị trí và ý nghĩa quan trọng như vậy trong lòng tộc chủ”.

Thác Bạt Khuê nói: “Chỉ có điều để đến được mục tiêu Hán hóa, chúng ta vẫn còn một con đường dài và gian nan cần phải đi, nói về vị trí của đô thành, bọn ta vẫn kém hẳn Phù Kiên, cản trở đại nghiệp thống nhất của ta rất nhiều”.

Sở Vô Hạ cười khổ: “Thiếp vẫn chưa hiểu, tộc chủ có trách Vô Hạ quá ngu xuẩn không?”.

Thác Bạt Khuê cười đáp: “Ta còn hy vọng nàng ngu xuẩn thêm một chút, nhưng ta biết sự thật không phải như vậy, nàng là một nữ nhân thông minh tuyệt đỉnh, chỉ là không hiểu tí gì về chính trị mà thôi”.

Sở Vô Hạ giận dữ: “Tộc chủ đánh một vòng cũng quay lại trêu chọc người ta”.

Thác Bạt Khuê cười khổ không đáp.

Sở Vô Hạ lại dịu dàng nói: “Vô Hạ rất thích nghe tộc chủ nói chuyện về chính trị, lúc tộc chủ nói đến vấn đề này thì tự nhiên lộ ra khí khái bá chủ ngạo thị thiên hạ, khiến Vô Hạ cảm thấy rất hưng phấn. Tộc chủ à, khi ngài bình định hết bắc phương, muốn lập đô thành ở đâu mà chẳng được, thử hỏi ai dám phản đối chứ?”.

Thác Bạt Khuê than: “Ta cũng hy vọng sự việc giản đơn như nàng nói, tiếc là không được như vậy. Đô thành hiện tại của Thác Bạt tộc là Thịnh Lạc, nếu như dời đô về Bình Thành, bởi vì hai thành này cách nhau không xa nên có thể hỗ trợ cho nhau, biến thành tình trạng có hai đô thành, chỉ cách nhau bởi Trường thành, vấn đề không lớn. Nhưng nếu thiên đô đến Lạc Dương hay Trường An thì chính là cuộc di cư cực lớn, có thể kéo theo rất nhiều vấn đề, có thể giúp bọn ta tiếp tục thịnh vượng nhưng cũng có thể làm bọn ta suy yếu”.

Sở Vô Hạ than: “Thiếp vẫn chưa hiểu!”.

Thác Bạt Khuê giải thích: “Có hai nguyên nhân làm Vô Hạ không hiểu được, trước tiên là nàng không hiểu bản chất và đặc tính của các dân tộc du mục như Thác Bạt Tiên Ti tộc của bọn ta. Thứ hai là nàng chưa từng nghĩ tới sau khi bọn ta đánh bại Mộ Dung Thùy thì làm sao có thể quản lý đất đai và số lượng dân chúng đông đảo đoạt được từ tay địch nhân. Chỉ dựa vào vũ lực thì không đủ để trị quốc, phải có chính sách cao minh và thủ đoạn an dân thì Thác Bạt tộc của ta mới có thể thống trị thiên hạ”.

Sở Vô Hạ lộ ra thần sắc mê người, vui sướng nói: “Từ mắt của tộc chủ, thiếp có thể nhìn thấy tương lai của Thác Bạt tộc”.

Thác Bạt Khuê tâm thần cũng tựa như bay đến tương lai, hai mắt sáng rực kỳ quang, tỏ vẻ quyết tâm: “Hán hóa không phải đơn giản chỉ là nói tiếng Hán, viết chữ Hán. Bước đầu tiên Hán hóa chính là bỏ tập quán sinh hoạt du mục, chuyển sang cách sinh hoạt của người Hán, dùng biện pháp lấy trồng trọt làm chính, tiến hành chia đất cư trú, chia ruộng theo khẩu phần. Đối với bộ tộc của ta mà nói, đó chính là sự thay đổi triệt để, còn phải cải cách cả hình thức bộ lạc, mục dân không còn bị tù trưởng khống chế, biến thành nông dân của quốc gia, phải nộp thuế và đi lính. Ôi, ta dự đoán sẽ gặp sự phản đối rất lớn, nhưng chỉ có như vậy thì đại nghiệp của bọn ta mới có thể thành tựu được. Nàng hiện giờ đã biết vì sao ta không thể nào ngủ được, chỉ nghĩ đến những chuyện như vậy đã phiền não lắm rồi”.

Sở Vô Hạ cười khố: “Chuyện mà tộc chủ nghĩ đến thì Vô Hạ có nằm mơ cũng chẳng nghĩ qua, vậy mà khi nãy còn làm gan đòi chia sẻ với tộc chủ, đúng là không biết lượng sức mình”.

Thác Bạt Khuê vui vẻ nói: “Nàng chịu chăm chú lắng nghe ta nói đã làm ta đỡ phiền não lắm rồi. Muốn thành tựu bá nghiệp bất hủ thì phải chịu đựng muôn vàn khổ sở rồi. Khi kinh tế nông nghiệp phát triển, thì cơ sở chính quyền của bộ tộc ta sẽ được củng cố, lúc ấy thống nhất thiên hạ chỉ là chuyện nhỏ. Để đạt được mục đích đó, ta sẵn sàng trả bất kỳ giá nào”.

Sở Vô Hạ nũng nịu kêu lên một tiếng rồi khẽ cựa quậy trong lòng y.

Thác Bạt Khuê nhớ đến Vạn Sĩ Minh Dao lúc này đang lên đường quay về sa mạc, cúi đầu hôn lên đôi môi của Sở Vô Hạ.

- o O o -